

Lieve mensen, gemeente van onze Heer Jezus Christus

Hoe staat het eigenlijk met de poot aardappel die u /jij in de tuin of bloempot hebt voor de voedselbank?

Even reactie uit de gemeente...

De voedselbank is een normaal verschijnsel geworden.
Maar u moet niet denken dat het alleen van deze tijd is.
Ook de bijbel kent al zijn eigen Voedselbank.
Voor armen en vreemdelingen.
Zoals vanmorgen voor Ruth.

De inburgeringscursus van Ruth zal anders geweest zijn, dan die wij tegenwoordig kennen.
voor vreemdelingen.
Maar het blijkt dat Ruth de sociale wetgeving en daarmee ook de Voedselbank van Israël aardig kent.
Ze zal het zeker in haar huwelijk met Machlon hebben meegekregen.
Toen Noomi, haar man en twee zonen zelf vreemdeling in Moab waren.
Dat Moab deze keer beter voor hen zorgde.
Heel anders dan in het verleden toen het volk Israël, komende uit de slavernij van Egypte, op weg naar het beloofde land, door Moab trok.
Toen lieten de Moabieten hen liever honger lijden, dan ze als vreemdelingen gastvrij te ontvangen.
Moab stond niet goed bekend in Israël.
Daarom kent de Thora, in Leviticus, een ingebouwde voedselbank, omdat het volk zelf eens arm, vreemdeling en slaaf was geweest:
*Als je de oogst van je land maait,
zul je niet volledig de rand afmaaien.
Wat je nog kunt oprapen na het maaien,
zul je niet oprapen.
Laat het achter voor de arme en de vreemdeling.
Want ik JHWH, ben jullie God.*

Ja...hoe anders gaat het tegenwoordig, niet dat het toen altijd gemakkelijk was, daar kom ik nog op terug.
Maar als je ergens komt als vreemdeling, het boekje dat ik voorlas van kikker en rat met de veroordelen is zo uit het leven gegrepen.
Want als je die barre tocht over water of land al overleefd, dan wordt je geregistreerd als vreemdeling.
En nog eens en nog eens.
Begrijp me goed, ik snap dat mensen moeten worden geregistreerd.

En dat er altijd vluchtelingen zijn
die misbruik maken van de gastvrijheid.
Of als je arm bent.
Bij de voedselbank word je
hele financiële toestand doorgelicht.
Dan moet je kunnen aantonen
dat je op zwart zaad zit.

Het gedeelte uit Leviticus eindigt
ook niet voor niets met de woorden:
Want JHWH is jullie God.
Dat is niet zomaar.
In de oogsttijd wordt de eerste snee
van het graan naar de tempel gebracht.
Het eerste deel van je verdienste is voor God.
Het tussendeel voor jezelf.
En het allerlaatste, dat aan de veldranden staat
en dat je verliest met maaien
is voor de mensen die geen eigen bestaansgrond kennen.
Met andere woorden:
van de eerste tot de laatste aar
is het leven met God verbonden.
Inclusief de levensverzekering
voor de arme en de vreemdeling.
En Ruth is beide!
Telkens klinkt het woord Moab,
zodat de lezer en hoorder steeds
aan haar vreemdelingschap wordt herinnerd.

En al filosoferend over zo'n Bijbelverhaal
denk ik dan: hoe mooi zou het toch zijn
als we ons dat ook steeds
voor ogen kunnen houden.
Dat leven ons gegeven is.
Dat wat we ontvangen ook genade is.
Tuurlijk snap ik dat we er hard voor werken.
Dat zit bij de meeste Nederlanders wel ingebakken.
Voor wat, hoort wat.
Maar soms is het goed om ons te realiseren
dat het niet alleen je eigen verdienste is,
of dat het alleen draait om jou in deze wereld.
Want je leeft niet alleen op deze wereld.
Je leeft met heel veel mensen bij elkaar.
Je moet er steeds samen weer voor zorgen
dat je het goed houdt en uithoudt met elkaar.

Ook op het veld waar Ruth is beland.
Ze werkt hard, dat valt op.
Het wordt Boaz vertelt als hij vraagt wie zij is.
Geen naam, maar die vreemdeling uit Moab, meegekomen met Noömi.
En Boaz.....?
Het blijkt dat hij veel meer weet

van Ruth dan eerst doet vermoeden.
Hij heeft juist van alles over haar gehoord.
Hoe ze zorgt voor Noomi, haar eigen land heeft verlaten.
En dat zij daarmee onder de vleugels
van de God van Israël is komen schuilen.
Boaz stelt nogal belang in Ruth.
En Ruth is onder de indruk.
Boaz ziet er sterk uit,
Zijn naam betekent ook: in hem is kracht.
Wel iets anders dan haar eerste man Machlon
wiens naam betekende: ziekelijk.

En ook in de Bijbel is al sprake van MeToo praktijken
blijkt uit de opmerking van Boaz
Hij waarschuwt Ruth op zijn land te blijven,
bij de vrouwen die voor hem werken.
Hij heeft zijn mannen bevolen haar niet aan te raken.
Kennelijk is het een probleem van alle tijden.
Dat vrouwen lastig gevallen worden.
En als jonge vrouwelijke vreemdeling
was die kans nog groter in de mannenwereld.

Een praktijk, ik zei wel MeToo,
maar waar men bij organisaties als vluchtelingen hulp,
artsen zonder grenzen nog steeds op hamert.
Dat jonge meisjes en vrouwen niet in handen vallen
van mensensmokkelaars en in de prostitutie belanden.

Ruth wordt onder de hoede van Boaz genomen.
Hij ziet haar staan en zij krijgt een naam!
Een plaats bij de maaltijd.
En extra graan.
Het is bijna positieve discriminatie.
En ook dat kan soms lastig zijn,
want het moet niet worden dat liefdadigheid
of het omzien naar anderen mensen kleineert.
Dat ze als het ware afhankelijk worden.

Als Ruth 's avonds thuis komt met 1 efa aan koren.
Ik weet niet of u weet hoeveel 1 efa is?
Ongeveer 35 liter.
Dat moet een hele sjouw geweest zijn voor Ruth.
Als Noomi het hele verhaal hoort van Ruth,
dan denkt zij al aan inburgeringscursus 2.
Als uw broeder is verarmd,
dan zal de naaste bloedverwant als lossier optreden.
Je helpt elkaar, ziet elkaar staan,
omdat je steeds beseft
dat leven je door God gegeven is.
Of zoals we hoorden uit het nieuwe testament, waar Jezus zegt:
God lief te hebben, en de naaste als jezelf.
Dat is leven vanuit liefde, zorg en aandacht voor elkaar.

Mens ben je door te leven met anderen en met God.
Wij mogen allen leven onder die vleugels van Israel's God.
Daarom is het ook fijn dat er vanmorgen mensen zijn
die willen omzien naar anderen.
En het ambt van ouderling op zich willen nemen.
Mogen we ons dat steeds voor ogen houden,
dat het gaat om God, onszelf, maar ook mensen
die naamloos, kwetsbaar en weerloos zijn.
Dat daar ook onze zorg ligt.
Moge het zo zijn.
Amen